

ikke dele de Betæneligheder, der er fremført vedrørende den Sæmmensætning, Invalidenævnet nu har faaet. Paa den anden Side vil jeg gøre opmærksom paa — den højtærede Minister var ogsaa inde paa dette —, hvad der staar i Folketingsudvalgets Betænkning, nemlig at „Udvalget finder . . . Anledning til at udtale, at den Praksis, der har udviklet sig med Hensyn til Invalideraadets Competence, i nogen Grad har fjernet denne Institution fra at være en Appellinstans til Afgørelse af rent retslige Spørgsmaal“. Jeg skal her bede den højtærede Finansminister om, naar de nærmere Regler om den indbyrdes Competence for Invalidenævnet og Invalideraadet fastsættes, da at være opmærksom paa dette Spørgsmaal, saa at Invalideraadet bliver en Appellinstans; to sideordnede Instanser til Afgørelse af de samme Spørgsmaal maa absolut betragtes som uheldigt.

I Overgangsbestemmelserne er der en Paragraf, § 43, som i og for sig ikke falder i Traad med det øvrige Lovforslag. Det er Bestemmelsen om, at ogsaa tyske Militærrentenydere, altsaa Personer, som paa en eller anden Maade er afskediget af tysk Militærtjeneste og har faaet Rente, skal forørges gennem Nævnet. Det drejer sig her ikke om Invalidere, men om en Forpligtelse, som Danmark, da det overtog Forpligtelsen til at forørges Krigsinvaliderne, maaske uafvidende har faaet overdraget fra Tyskland, og den Forpligtelse maa nu indløses. Om det skal ske gennem Invalidenævnet eller gennem Finansministeriet, kan maaske være irrelevant.

Jeg skal ikke opholde mig længere ved Enkeltheder i Lovforslaget. Hvis jeg skulde det, vilde jeg optage Tingets Tid alt for længe. Det er, som sagt, et Lovforslag af en særlig Art, men Hensynet til Invaliderne og Hensynet til en retfærdigere Fordeling af de Midler, der er stillet til Raadighed, gør det ønskeligt, at Lovforslaget gennemføres saa hurtigt som muligt. Jeg skal i Tilslutning til den højtærede Finansministers Udtalelser bede det høje Ting behandle det hurtigt.

Steincke: Efter den meget sagkyndige, detaillerede Gennemgang af Lovforslaget, vi nu har hørt, skal jeg indskrænke mig til nogle korte almindelige Betragtninger. Omtrent gennem to Rigsdagssamlinger har Folketinget behandlet dette Forslag, og det oversendes til Behandling her

i Tinget den sidste Dag, før Rigsdagsarbejdet ophører. Jeg hører ikke til dem, der plejer at græde over manglende Hensyntagen til Landstinget, men jeg maa paa den anden Side indrømme, at hvis man i Folketinget venter, at man her paa een Dag skal kunne sætte sig nøjere ind i et Forslag paa 48 Paragraffer, hvortil der er stillet 44 Ændringsforslag, stiller man i alt Fald for store Krav til undertegnedes Evne til at undvære Nattesøvn. Dertil kommer, at dette Forslag indeholder en hel Labyrinth af Problemer, som vel for det store Flertals Vedkommende ikke er omfattende, men som dog næsten alle giver Anledning til Tvivl og Diskussion. Det gælder ikke blot om saa vigtige Spørgsmaal som Beregningen af Størrelsen af de forskellige Takster og Sæts, Dagpengene, Fradragsreglerne for pensionerede, Forholdet mellem de store og smaa Invalidere, som den ærede foregaaende Taler var inde paa, Problemet om Invalidere's Kapitalisering, som den højtærede Minister omtalte o. s. v., o. s. v., men det gælder ogsaa grundlæggende principielle Spørgsmaal som Trang qua Betingelse for Hjælp efter et Skøn, Hjælp efter Skøn eller efter faste Regler og Forholdet mellem dette Lovforslag og den øvrige sociale Lovgivning. Der er tillige adskillige andre Problemer, derunder Spørgsmaalet om Samvirken mellem de forskellige Administrationer.

Den højtærede Minister syntes at mene, at Bestræbelserne i Folketinget særlig er gaaet ud paa at tilvejebringe Overensstemmelse mellem de forskellige Arter af Forsørgslove vedrørende Invalidere, og det tør jeg selvfølgelig ikke benægte, hvorimod jeg rolig tør benægte, at disse Bestræbelser har givet et iøjnefaldende Resultat, i alt Fald gennem nærværende Lovforslag. Ved denne ene Trangskategori, som angaar Invaliderne, er vi nu ved Hjælp af den Simplificering, der efterhaanden skal være foretaget, naaet til at have Invalideforsørg og Invalideforsikring, vi har Invalidenævn, Invalideraad, Invalidefond og Invalideret, hvilket kunde tyde paa, at det halve Danmark bestod af Invalidere, siden man skal have et saa mægtigt administrativt Apparat til blot at ordne denne enkelte Gren af offentlig Forsørg. Jeg er altsaa ikke imponeret over det Resultat, man for saa vidt er kommet til.

I øvrigt vil Resultatet praktisk blive, at man enten maa underkaste dette Lovforslag en indgaaende Udvalgsbehandling, eller ogsaa kan man, om jeg saa maa sige,